

Cuprins

Cuvânt înainte	7
Capitolul I – În căutarea libertății depline	9
Capitolul II – Croaziera	13
Capitolul IV – Ecce homo	25
Capitolul V – Cunoștințe comune	30
Capitolul VI – Petrecerea	35
Capitolul VII – Nuntă la Sinope	41
Capitolul VIII – Coloana infinitului	46
Capitolul IX – Sentința	51
Capitolul X – Cuvânt de încheiere	55
ADDENDA	76

Atât de mult te obișnuiești cu o anumită stare de fapt, cu un anumit stil de viață, cu un om, cu un anume fel de a fi al lui, al tău până la urmă și al tuturor celor din jur, încât nu îți poți imagina că lumea ar putea arăta vreodată altfel. Și totuși... atunci când te aștepți mai puțin, de undeva de sus, de foarte sus, din înaltul cerului, de pe o stâncă neașteptat de înaltă, omul tău se aruncă în gol și cade drept în mijlocul lacului tău liniștit, locul în care tu te regăsești cel mai bine, iscând în jurul său atâta zgomot și atâtea valuri că nu mai știi cum să le potolești. Și atunci, lumea aceea calmă statornicită în mintea ta, de-atâta vreme neschimbată, o ia pur și simplu razna. Dintr-odată, universul tău monoton, eternizat static, începe să se zgâlțâie din temelii și stă gata-gata să se dărâme, să ți se prăvălească cu totul în cap. Și după acest cutremur vădit intenționat, izgonit din sânul lui Avraam, te trezești aruncat fără milă în apele agitate, reci, ale Bistriței, unde te răstorni și te întorci când pe-o parte când pe alta și te tot rostogolești așa la vale poticnindu-te din hop în hop. Și toate astea doar din vina lui.

Nu știm dacă intervenția sa inopinată a fost una de bun augur sau una demolatoare, dar știm sigur că după ea, surpriză de proporții, cale de întoarcere nu mai e... .

C.S.

Cuvânt înainte

O să încercăm să vă spunem așadar pe scurt despre ce e vorba... și nu trebuie să fiți mai atenți decât de obicei, dacă lectura se va dovedi a fi suficient de captivantă, sigur o să vă dați seama, măcar în parte și singuri despre ce vorbim. Iată cum stau lucrurile:

Scrierea de față nu se vrea a fi doar o poveste despre ce a fost și nu mai este sau despre ceea ce va fi, ci mai curând vizează ipostazierea unor secvențe inedite din acel fragment nevăzut al prezentului nostru continuu, cel care, fără să ne dăm seama, în viața de zi cu zi ne ocupă tot timpul și ne uimește când ne așteptăm mai puțin.

Nu ne propunem să vă pierdem de la început într-o pledoarie despre nimic, dar apreciem că succintul nostru preambul este absolut necesar ca să înțelegeți sensul acestei false prezentări de caz, adică, trăim cu speranța că până la finalul poveștii, din suma relatărilor noastre despre ceea ce nu știm dar am vrea să știm, veți surprinde nuanțele potrivite și ne veți recunoaște intențiile, eminentonabile. Trebuie să mărturisim totuși că, deocamdată, ne abținem să divulgăm întreg substratul acestor întâmplări mai puțin obișnuite și avem pentru această alegere niște argumente mai mult decât solide. Vă putem spune acum însă cu certitudine că povestea asta nu va fi o discuție despre cine ne construiește nouă o casă sau cine ne ară ogoarele, ci despre ceea ce ar putea să ni se întâmple și nu ni se-ntâmplă sau despre ceea ce ni se întâmplă și nu știm de ce ni se-ntâmplă sau ce să ne facem când ni se întâmplă, despre ceea ce simțim că ar trebui să facem și nu facem, despre toate acele dorințe și visuri risipite care ne neliniștesc și toate acele necunoscute care ne frapează și ne dau fiori fără să știm de ce. Ar putea fi socotită, să zicem, ca să vă dăm totuși un minim indiciu, o poveste de înnamorare colectivă, de dragoste de viață extremă până la urmă, luminoasă, glorioasă, când personajele noastre își împlinesc cel puțin în parte visurile și tristă,

întunecată, chiar funestă, atunci când li se întâmplă contrariul, adică cand realitatea nu se ridică la înălțimea așteptărilor lor... . Va fi dacă vreți, în esență, o disertație fluctuantă despre un mod virtual de a fi, cu alte cuvinte o poveste despre o viață descompusă și recompusă la timp, pusă mereu sub semnul întrebării, o melodramă în fond, în termeni didactici, trăită sub semnul eternului condițional-optativ.

Nu știu dacă există sau nu un nume potrivit pentru acest cel puțin curios mod de lucru, dar există neîndoielnic speranța că împreună ne vom lumina. Pe parcurs. Și această misiune nu ne revine doar nouă ci și protagonistului nostru.

Se numește *Fred*.

Capitolul I – În căutarea libertății depline

23 August 2010.

Muncesc ca un diavol tasmanian. Aproape că nu știu să fac altceva.

Vara, când zăpușeala din târg mă dovedește și zgomotul înfundat al străzii mă aduce la exasperare, ca să nu mă înec de bunăvoie cu capul în chiuvetă, mă arunc în mașină, ies la autostradă, o iau în răspăr și până la Eforie nu mă opresc. Când ajung, către asfințit, ca de fiecare dată, înainte de orice alerg ca un apucat înspre plajă și așa îmbrăcat cum sunt mă afund în albastrul marin spintecând cu o deosebită satisfacție valurile, sperând că așa o să mă spăl cât de cât de păcatele din ajun și o să-mi sporesc șansele la o viață mai curată, mai bună. Și înot apoi până nu mai am putere, până obolesc. Nu spun că sunt cel mai dibaci sau mai aprig înotător dar așa sunt de când mă știu, determinat, iar cu apa, cu ea am o relație veche, mă port cu apa de parcă aș fi parte din ea. Pe urmă, după ce mă răcoresc corespunzător și pe dinafară și pe dinăuntru, mă așez, firește, extenuat cu spatele pe nisip ca pe propriul meu pat și cu privirea pierdută în larg aștept să răsară de după linia orizontului luna aceea ovală ca o felie de portocală, distinsă și senzuală așa cum o știu eu dintotdeauna, guvernatoarea supremă a sezonului estival. Abia după vreo trei ore petrecute acolo, pierdut în infinitul cenușiu al cerului de opal, cu ochii alipiți de conturul acestui arc de cerc aproape perfect, răsfirat pe nisip ca o moluscă eșuată aruncată pe țărnam la întâmplare, asurzit de zumzetul valurilor, mă decid să pun capăt nebuniei mele temporare, mă ridic și mă îndrept către hotel conștient că pentru a-mi mai permite ș-altădată luxul unor ieșiri dintr-astea neplanificate, nu atât romantice cât eliberatoare, trebuie neapărat să revin la cele lumești.

Să revin, da, cad în cele din urmă de acord, dar să nu uităm că